

omhyggeligt overholdt sine forpligtelser i henhold til overenskomsten af 15. august 1962 med Holland.

I indlægget redegjordes udførligt for de bestræbelser, Indonesien havde udfoldet på at udvikle området økonomisk, socialt, kulturelt og undervisningsmæssigt, siden det i 1963 overtog administrationen deraf. Ubetinget tilfredshed udtaltes med det gode samarbejde, der under sagens sidste fase havde bestået dels med generalsekretæren og dennes specielle udsending, ambassadør Ortiz Sanz, dels med Holland. Endvidere fremhævedes den hollandske økonomiske bistand i form af bidrag på i alt 30 mill. dollars gennem de forløbne tre år til „fonden for Vest Irian“ (FUNDWI) og tilsagn om yderligere 5 mill. dollars til etablering af en ny specialfond.

Den hollandske udenrigsminister oplyste, at der såvel i det hollandske parlament som i pressen havde været udtrykt visse tvivl med hensyn til den fremgangsmåde, der var blevet fulgt ved afholdelsen af folkeafstemningen i Vest Irian, og de omstændigheder, hvorunder befolkningen havde haft adgang til at udøve sin selvbestemmelsesret. Disse tvivl var til en vis grad blevet bekræftet i ambassadør Ortiz Sanz' rapport. Imidlertid var Holland indstillet på at respektere udfaldet, idet man på trods af tvivlen dog ikke fandt fremgangsmåden i strid med overenskomsten mellem Holland og Indonesien, der indeholdt tilstrækkeligt spillerum for den indonesiske fortolkning.

Udenrigsminister Luns kommenterede det gode samarbejde mellem de to lande om den økonomiske og sociale udvikling af Vest Irian og udtalte tilfredshed med det udstrakte selvstyre, som ville blive tilstået området samt med „irianiseringen“ af dets administration. Samtidig udtrykte han håb om, at den indonesiske regering nu ville proklamere en generøs og omfattende amnesti.

Efter de to ministres indlæg udspandt der sig en længere proceduredebat på grundlag af en anmodning fra Dahomey om udsættelse af debatten i to uger i medfør af forretningsordenens artikel 73. Som motivering anførtes, at forsamlingen kun havde haft tre dage til at studere rapporten, samt at resolutionsforslaget først var fremkommet samme dags morgen. Ghana, Togo, Ecuador

og Gabon støttede Dahomey; medens Indonesien, Saudi Arabien og Thailand modsatte sig udsættelse. På grundlag af et forslag fra udenrigsminister Luns om en kortere udsættelse vedtoges uden afstemning et af præsidenten fremsat kompromisforslag om at udsætte debatten knapt en uge.

Ved debattens genoptagelse fremlagde Ghana et ændringsforslag, som i realiteten gik ud på at tilsidesætte den stedfundne folkeafstemning og i en ny operativ 2 foreslog afholdelse af en ny afstemning inden udgangen af 1975, samt at midlerne til fremme af den økonomiske og sociale udvikling i Vest Irian til supplerende af den indonesiske regerings bestræbelser i denne henseende skulle kanaliseres igennem FN's institutioner.

Ghana kritiserede på en række punkter den måde, hvorunder Vest Irians befolkning havde haft adgang til at udøve sin selvbestemmelsesret. I henhold til den indonesisk-hollandske overenskomst skulle FN rådgive, bistå og deltage i arrangementerne i forbindelse med udøvelsen af selvbestemmelsesretten. Da Indonesien havde nægtet at modtage FN-eksperter før i august 1968, var perioden for udøvelse af disse funktioner blevet begrænset til tiden fra da indtil april 1969. Endvidere var generalsekretærens repræsentants forslag om „én mand, én stemme“ blevet afvist. Fremgangsmåden havde ikke været i overensstemmelse med internationalt anerkendte demokratiske principper, men kun med indonesiske. Endvidere forekom det bemærkelsesværdigt, at det havde været muligt at følge en demokratisk procedure i den australske del af Ny Guinea, men ikke i den indonesiske. FN's godkendelse af folkeafstemningen ville kompromittere organisationens rolle med henblik på gennemførelsen af tilsvarende arrangementer i andre afhængige områder. Tilsvarende undskyldninger som af Indonesien anvendt vedrørende den indfødte befolknings lave udviklingstrin var allerede blevet brugt af Ian Smith-regimet i Sydrhodesia.

I stedet burde Vest Irians befolkning under FN's auspicer grundigt forberedes og udvikles med henblik på en fornyet udøvelse af selvbestemmelsesretten som foreslået i Ghanas ændringsforslag. Dette støttedes under den videre debat af Sierra Leone, Gabon, Togo, Zambia, Congo (Kinshasa) og Dahomey, medens Malaysi, Japan, Thai-